

havde nogen betydning for de almindelige afviste asylansøgere, altså dem, som ikke er kriminelle. Kan vi ikke få en nærmere redegørelse for, hvad det er for nogle bestræbelser, og vil det være sådan, at man indgår en generel aftale med de irakiske myndigheder, før man tvangshjemsender afviste irakiske asylansøgere, som ikke er kriminelle?

Kl. 14:07

Formanden:
Ministeren.

Kl. 14:07

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for, at myndighedernes afgørelse kan effektueres – alt! Og vi må konstatere, at Irak ikke opfylder sin folkeretlige forpligtelse, og derfor skal der altså mere til, for at vi kan få sendt alle de afviste asylansøgere hjem. Der findes irakere, som vi ved at fremlægge de konkrete sager har fået sendt hjem på den ene eller den anden måde, og der har Irak altså så opfyldt sin folkeretlige forpligtelse, men der findes stadig væk et antal tilbage. Og vi prøver stadig væk at mase på over for de irakiske myndigheder og fortæller dem, at de altså er forpligtet til at tage de afviste asylansøgere hjem, når det er deres egne statsborgere.

Kl. 14:08

Formanden:
Hr. Morten Østergaard for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:08

Morten Østergaard (RV):

Jeg er ikke helt klar over, om ministerens svar var, at regeringen har skiftet strategi, sådan at den i stedet for en generel hjemsendesaftale med Irak nu ønsker at tage sag for sag. Det synes jeg sådan set er vigtigt, for det gør jo en forskel, når regeringen hele tiden har forsøgt at få en generel hjemsendesaftale og har sagt, at det var en forudsætning for at kunne tvangshjemsende irakere.

Noget andet, jeg vil spørge om, er, om ministeren gør sig nogen anstrengelser for at sikre, at de fejltagelser, der blev begået i Kosovo, ikke bliver gentaget. Situationen er jo den, at mange af de folk, der har siddet i årevis i asylcentre, har fået en lang række psykiske lidelser, og vi ved fra undersøgelser, at deres børn vil tage skade allerede efter 12 måneders ophold i et asylcenter. Gør ministeren sig nogen anstrengelser for at sikre, at folk med psykiske lidelser ikke hjemsendes til et sted, hvor der ikke er behandling at få? Det skete i Kosovo, hvor man, efter at medi-

erne havde afdækket det, var nødt til at hente de folk hjem igen. Jeg beder bare om en bekræftelse af, at regeringen trods alt har taget ved lære af den fejltagelse, som blev begået, da psykisk syge blev hjemsendt til Kosovo.

Kl. 14:09

Formanden:
Ministeren.

Kl. 14:09

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen jeg kan kun gentage, at når Flygtningesnævnet har sagt, at der er mennesker, der kan sendes hjem, så skal de sendes hjem, og det er slet ikke nødvendigt med nogle generelle aftaler, for der er en folkeretlig forpligtelse. Men det er klart, at hvert land selvfølgelig har ret til at sikre sig, at de pågældende personer netop er deres statsborgere, og derfor foregår det også sådan, at for hver enkelt af dem, der bliver sendt hjem, er der blevet fremlagt papirer for myndighederne, for at de kan se, at det er deres statsborger. Så er der en forståelse for at sende dem hjem, hvad enten det måtte være kriminelle eller ikkekriminelle.

Når så Irak har sagt nej til en lang række statsborgere, så er svaret, at ja, så forsøger vi derudover med en generel aftale. Det ene udelukker ikke det andet. Jeg kan gentage, hvad jeg vist hele tiden har sagt, nemlig at vi spiller på alle tangenter.

Med hensyn til Kosovo er svaret: Det er ikke nogen afgørelse, jeg har truffet, så det har jeg ikke lige present.

Kl. 14:10

Formanden:

Så er det fru Johanne Schmidt-Nielsen for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:10

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Først kan jeg sige, at humanitært ophold jo altså gives af ministeren til afviste, som er for syge til hjemsendelse.

Jeg skal bare lige finde ud af, om jeg har forstået det her rigtigt: Mener ministeren, at Danmark og ministeren selv absolut intet ansvar har for de mennesker, der bliver sendt hjem, altså at man ingen garantier kan give for, om de mennesker, de familier, der nu sidder i lejre i Danmark og venter på tvangshjemsendelse, vil være i sikkerhed? Det er jo i virkeligheden sådan et ja/nejsspørgsmål. Fralægger man sig ethvert ansvar for deres sikkerhed?